

עב א מיי פ"ב מהל'
י"ט הלכה ו תוש"ע
א"ח ס"י תל סק"י י:
עב ב מיי פט"ו מהל'
גולה ה"ל י"ו ופ"ט
מהלכות רוצח הלכה ז'
טוש"ע חו"מ ס"י כט סקיף
ח:
עב ג מיי פ"ב מהל' י"ט
הלכה ו תוש"ע א"ח
ס"י תל סק"י י:
עד ד מיי שס טוש"ע שס
סקיף יג:
ה ו [מיי פ"ו מהלכות
מעשר של הלכה ג]:

רבינו חננאל

ליטול איהו שאבור, וחישינן דילמא מטלטל ושביק כדי לבחור לו השמינים. אי נמי משתכחי כולהו כרושיים כו'. [מתני'] זימן שחורים ומצא לבינם כו'. אוקמא רבא כגון שזימן שחורים בצד מזרחי ולבינם בצד מערבי, ובא ביי"ט ומצא לבינם בשחורים ושחורים במערב, וכגון דאיכא ברך הווה אחרים הרבה שחורים ולבינם שלא זימן אותן, דחישינן שמא מאותן שלא זימן מהן שהן רוב, והן (עוד) [עוד] ברך (אחר) [אחר] עמתי שהן קרובי, ומצא האסורין מרובין וקרובין, לפיכך גם הן אסורים שלשה מעות ומצא אלו מותרים. ואוקימנא דסבר האי תנא חד מינייהו ריי אול לעלמא ואשתירו ריי והן הן שיימין. ואומנין מתני רבי היא, דגמיה הניח מאתים וזו ממעות מעשר שני ומצא מנה, מנה מונח ומנה נוטל, כלומר מי שנטל לא רצה ליטול הכל ונטל מנה והניח מנה, וזה המנה מעשר שני הן. וחכמים אומרים הכל חולין, כלומר מעות מעשר שני כולן נטלין ואילו אחרים הן. ופריך רב אשי לעולם משנתנו אפילו רבנן, והכא בני גזולין מקושרין (קמפלגי) זימן, וכן הניח ב' כיסין מקושרין בכל כוס מנה, וגזליק עבדי דמנחתי, ואפילו רבנן מודו דחד מינייהו ניתח ועריק, ואשתירו הני תרי, והן הן, ולפיכך מותרים. אבל כיסין דלא מנחתי, ליכא למימר הכי, לפיכך מי שלקח הכל לקח, ואלו אחרים הן. ורבי אמר לך כיסין נמי זימנין דמתעכל קושריהו ומיפריה מהדרי ולקח אחד ונשאר אחד.

רבינו חננאל

ליטול איהו שאבור, וחישינן דילמא מטלטל ושביק כדי לבחור לו השמינים. אי נמי משתכחי כולהו כרושיים כו'. [מתני'] זימן שחורים ומצא לבינם כו'. אוקמא רבא כגון שזימן שחורים בצד מזרחי ולבינם בצד מערבי, ובא ביי"ט ומצא לבינם בשחורים ושחורים במערב, וכגון דאיכא ברך הווה אחרים הרבה שחורים ולבינם שלא זימן אותן, דחישינן שמא מאותן שלא זימן מהן שהן רוב, והן (עוד) [עוד] ברך (אחר) [אחר] עמתי שהן קרובי, ומצא האסורין מרובין וקרובין, לפיכך גם הן אסורים שלשה מעות ומצא אלו מותרים. ואוקימנא דסבר האי תנא חד מינייהו ריי אול לעלמא ואשתירו ריי והן הן שיימין. ואומנין מתני רבי היא, דגמיה הניח מאתים וזו ממעות מעשר שני ומצא מנה, מנה מונח ומנה נוטל, כלומר מי שנטל לא רצה ליטול הכל ונטל מנה והניח מנה, וזה המנה מעשר שני הן. וחכמים אומרים הכל חולין, כלומר מעות מעשר שני כולן נטלין ואילו אחרים הן. ופריך רב אשי לעולם משנתנו אפילו רבנן, והכא בני גזולין מקושרין (קמפלגי) זימן, וכן הניח ב' כיסין מקושרין בכל כוס מנה, וגזליק עבדי דמנחתי, ואפילו רבנן מודו דחד מינייהו ניתח ועריק, ואשתירו הני תרי, והן הן, ולפיכך מותרים. אבל כיסין דלא מנחתי, ליכא למימר הכי, לפיכך מי שלקח הכל לקח, ואלו אחרים הן. ורבי אמר לך כיסין נמי זימנין דמתעכל קושריהו ומיפריה מהדרי ולקח אחד ונשאר אחד.

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

רבינו חננאל

איכא חד דמערב בהו. וא"ת ולצטיל צרובא וי"ל דצעלי חיים

לא צטלי דחשיצי אי נמי ה"ל דבר שיש לו ממירין לאחר

י"וט וכל דבר שיש לו ממירין אפי' באלף לא צטילא:

חד מנייהו או"ל אַע"פּא. וא"ת וכי תלינן לקולא דצבר שיש לו

ממירין: ויש לומר דהואיל

ונשאר שנים במקומם ודאי צכה"ג

תלינן לקולא: **חולין** ומעשר שני

מעורבין זה בזה. פ"ה צורר מנה

היפה שצניהם ויאמר אם זה של

מעשר מוטב ואם האחר של מעשר

הרי זה מחולל על זה ותימה דמפרש

צפרק הזהב (צ"מ דף מה.). דלין

מחללין כסף על כסף ולא מעות

על מעות לכן נראה דמחלל צתמלה

המנה של מעשר על פרוטות של

נחשת ואח"כ מחללו על מנה היפה

שצניהם: **ט** **הב"ב** חולין. שאני

אומר הו"ל לקח מעות של מעשר

שני והני אחרניי נינהו ותימה דה"ל

לא אמר' שאני אומר להקל אל"ל

כשהו"ל מדרבנן כדאיתא צפקמים

(דף י.) דקאמר שאני תרומה דרבנן

לפיכך אני תולה להקל לומר שאני

מניח חולין אלל מעשר תלינן שפיר

לקולא ואמר' ודאי לקח אלו משם

ושכח ואחר כך הניח אלו שם:

פשיטא

גינהו וחד מנייהו או"ל לעלמא לימא מתני' רבי היא ולא רבנן **ד** רתניא הניח מנה

ומצא מאתים חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה דברי רבי וחב"א **ה** הכל חולין

הניח מאתים ומצא מנה מונח ומנה מוטל דברי רבי וחב"א **ו** הכל חולין

לדרות והא אתמר עלה ר' יוחנן ור"א דאמרי תרוייהו שאני גוזלות

הואיל ועשויון לדרות ולמה לי לשנויי עלה שאני גוזלות הואיל ועשויון

לדרות והא אתמר עלה דרבי יוחנן ור' אלעזר חד אמר בשני

כיסין מחלוקת אבל בכים אחד דברי הכל חולין וחד אמר בכים אחד

מחלוקת אבל בשני כיסין דברי הכל מונח ומנה מוטל בשלמא

למ"ד בשני כיסין מחלוקת היינו דאיצטרין לשנויי הכא שאני גוזלות הואיל

ועשויון לדרות אלא למ"ד בכים אחד מחלוקת אבל בשני כיסין דברי הכל

מנה מונח ומנה מוטל השתא למה לי לשנויי עלה הא אמרת בשני כיסין

לא פליגי אמר רב אשי הכא בגוזלות מקושרים **ז** וכיסים מקושרים עסקינן

גוזלות מנתחי אהרדי כיסין לא מנתחי אהרדי ורבי אמר לך כיסין נמי זימנין

דמתעכל

לקמן: **צדק**. שיש דף לפני השוכן צולט ויואל ממנו ושם צאין ויושצין יויגם דמעלמא תדיר שיראים ליכנס לקן מפני שאותן שבקן

מגרשים את כל הבא אליהן וכשיוצאין משוכן אלו נכנסין הלבך מיישינן שמא מן הדף צאו לקנין הלבך אסורים דהוו להו כלתו

קרובים שצדק ושבקן הלבך זיל צתר רוצא: **מה נפשך כו'**. פירושא דמתני' היא כלומר להכי אסורים דמה נפשך להתיירם: **א** **לימא**

מסני' רבי היא. הא ממתני' סתמא היא והלכה כסתם משנה ואנן קי"ל **ב** (כמוצט דף כה.). הלכה כרבי מחצירו ולא מחצירין: **ה** **הניח מנה**.

ממעות מעשר שני צמדיה: **חולין ומעשר שני מעורבין** זה בזה. האחד חולין ואינו יודע איזהו ונטול היפה שצבן ואומר אם **ט** (היא זו)

של מעשר הרי יפה ואם חולין היא תהא חצרתה מחוללת עליה: **הכל חולין**. הואיל ולא מצא כמו שהניח תולין להקל ולומר נטל את

הראשון והניחו במקום אחר והניח שוב את אלו ושכח שאין אדם מניח מעות חולין ומעות מעשר צידה: **מנה מוטל**. ונשאר הך מנה

ממעשר: **הכל חולין**. הואיל ולא העלהו לירושלים לא הפדידן זה מזה ושניהם נטלן והניחם במקום אחר וזה חולין הוא שהניח הלוס

אחרי כן ושכח: **שאני גוזות**. להכי איכא למימר האחד הלבך וחצרו נשאר: **הואיל ועשויון**. רגילים הן להיות מדדין אחד

אחד ויוצאין ונכסין אצל מנה לא הלבך מאליו אלא"כ נטלו וכשנטל נטל שניהם: **ולמה לי לשנויי עלה**. רבי יוחנן ורבי אלעזר מה

דוחקין לתלות טעם משנתנו צמדדים הא לדידהו מתוקמת שפיר כרבנן צלחו האי טעמא דהא אינהו אפליגו צהיהו דמעשר

חד אמר מחלוקת צמוגחין שני המנין צבים אחד צההוא הוא דקאמר רבי מנה מונח ומנה מוטל: **האי מאי** לא גרסינן: **צשלמא**

דהאחד נטל והניח השני וחד אמר מחלוקת צב' כיסין צההוא הוא דקאמר רבי מנה מונח ומנה מוטל: **האי מאי** לא גרסינן: **צשלמא**

למ"ד כו'. המקשה סיומי מסיים למילתיה ומפרש קושייתו צשלמא מאן דמוקי פלוגתייהו צב' כיסין דהיינו כדומיא דמתני' דהוו שני

גוזות כריך לשנויי דתקום מתני' כרבנן מהאי טעמא הואיל ועשויון לדרות אל"ל למ"ד צשני כיסין מודו רבנן השתא למה לי לשנויי

משום דעשויון לדרות הא צשני כיסים נמי הכי קאמרין: **השפא ומה כו'** לא גרסינן אל"ל ה"ג אל"ל למ"ד צבים אחד מחלוקם

אצל צשני כיסים דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל השפא למה לי לשנויי עלה האמר צשני כיסים לא פליגי. וחד מהני רבנן או רבי

יוחנן או רבי אלעזר אוקמה הכי ולעיל אמאי שנו תרוייהו הואיל ועשויון לדרות: **אמר רב אשי הלא בגוזלות כו'**. מ"ד צבים אחד מחלוקת צשני

כיסין כעין כיס אחד קאמר דהיינו שני כיסין מקושרין ודקאמר אצל צשני כיסין דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל בשאין מקושרין ומתני' אפי'

צגוזות מקושרין משמע דהנותרין מותרין ולא אמרי' אותן שזמן נטלו כולם ואלו אחרים הלבך אי לא דשאי גוזלות הואיל ועשויון לדרות

לא הוה מתוקמא כרבנן דהא צביסים מקושרין אמרי רבנן הכל חולין. והשמא אגב האי שניא מתוקמא שפיר כרבנן דגוזלות דמדדין

מנתחי אהדדי ואיכא למתלי לקולא דחד מנייהו הוא דאלו ליה אצל כיסים לא מנתחי ואדם צא ונטלן וכיון דמקושרים הם שניהם נטל:

דמתעכל

ביצה פרק ראשון ביצה

אצל צי"ט. כשצא לצרכן צי"ט כלומר שלח צבר דצרו צמעוד יוס

וסומך על צדיקת מחר שיצדוק את כולן: **דזימנין דמשכחי שמיים**

כחושין וכחושין שמיים. אותם הנראים שמיים למראה עיניו נמצאים

כחושין צמשושין והכחושים נמצאים שמיים: **מידי דלא הוי ליה**.

כל אותן שנטלטל יותר על צרכו

מוקנים היו: **אי נמי** גרסינן: **אי נמי זימנין דמשכחי כלתו כחושין**.

וקא ממנע משמחת י"ט וכל זה על

ידי שלא צבר אמתול דצרו לפיכך

סמך על שקר לומר אי אפשר שלא

יהו שנים או שלשה טובים ולמחר

נמצאו כולם רעים אצל כשאתה

מוזיקין לצבר שוב אינו סומך אל"ל

על אלו צין היו שמיים או כחושין

ולדעת כן זימן וצא ונטולין ולא

ממנע: **מתני'** **זמן שחורים**

ולא היה שם עוד ולמחר מצא הכל

לצנים ודאי המזומנים הלבו להם

ואלו אחרים דלמזו להו מעלמא לשוכך.

וכן שנים ומצא שלשה ואינו מכיר

את המוכנים כולם אסורים: **ששה**

ומצא שנים מותרים. האחד הלבך

והשנים נשארין ולא אמרינן הואיל

והאחד הלבך כן הלבו כולם ואלו

אחרים הם: **זמן צתוך הקן ומצא**

לפני הקן. ובתוך הקן לא מצא כלום

הרי אלו אסורים ובגמרא' מפרש לה:

גמ' **כגון שזמן שחורים ולצנים**.

צשני קנין וכל הקנין מובדלין צמחלות

ועלויות כדרך כל צעדין עשויון

עלויות הרצה וכל עליה יש צה

מחילות הרצה: **והשנים ומצא כו'**.

והכי קאמר זמן שחורים צקן או

ומצא צו לצנים ולצנים זמן צשני ומצא

צו שחורים: דרבי חנינא צצצא

צתרא צלא יתפור: **רוצ וקרוצ**.

אם צא מעשה לפנינו ויש לתלותו

דצבר הקרוצ לו להמיר או לאסור

ויש לתלותו אחר הקרוצ לענין אחר

חלוף הקרוצ הלבך אחר הקרוצ. ומתני'

נמי הכי אמר דהא איכא למתלינהו

להקן שחורים צחזתם שהיו אתמול

צקן צצצדו וכן הלצנים ולומר נהפכו

ולא תלינן אל"ל אמרינן מעלמא אמו

ומרוצא פירשו: **דדאמר אצי**.

מגרשים את כל הבא אליהן וכשיוצאין משוכן אלו נכנסין הלבך מיישינן שמא מן הדף צאו לקנין הלבך אסורים דהוו להו כלתו

קרובים שצדק ושבקן הלבך זיל צתר רוצא: **מה נפשך כו'**. פירושא דמתני' היא כלומר להכי אסורים דמה נפשך להתיירם: **א** **לימא**

מסני' רבי היא. הא ממתני' סתמא היא והלכה כסתם משנה ואנן קי"ל **ב** (כמוצט דף כה.). הלכה כרבי מחצירו ולא מחצירין: **ה** **הניח מנה**.

ממעות מעשר שני צמדיה: **חולין ומעשר שני מעורבין** זה בזה. האחד חולין ואינו יודע איזהו ונטול היפה שצבן ואומר אם **ט** (היא זו)

של מעשר הרי יפה ואם חולין היא תהא חצרתה מחוללת עליה: **הכל חולין**. הואיל ולא מצא כמו שהניח תולין להקל ולומר נטל את

הראשון והניחו במקום אחר והניח שוב את אלו ושכח שאין אדם מניח מעות חולין ומעות מעשר צידה: **מנה מוטל**. ונשאר הך מנה

ממעשר: **הכל חולין**. הואיל ולא העלהו לירושלים לא הפדידן זה מזה ושניהם נטלן והניחם במקום אחר וזה חולין הוא שהניח הלוס

אחרי כן ושכח: **שאני גוזות**. להכי איכא למימר האחד הלבך וחצרו נשאר: **הואיל ועשויון**. רגילים הן להיות מדדין אחד

אחד ויוצאין ונכסין אצל מנה לא הלבך מאליו אלא"כ נטלו וכשנטל נטל שניהם: **ולמה לי לשנויי עלה**. רבי יוחנן ורבי אלעזר מה

דוחקין לתלות טעם משנתנו צמדדים הא לדידהו מתוקמת שפיר כרבנן צלחו האי טעמא דהא אינהו אפליגו צהיהו דמעשר

חד אמר מחלוקת צמוגחין שני המנין צבים אחד צההוא הוא דקאמר רבי מנה מונח ומנה מוטל: **האי מאי** לא גרסינן: **צשלמא**

דהאחד נטל והניח השני וחד אמר מחלוקת צב' כיסין צההוא הוא דקאמר רבי מנה מונח ומנה מוטל: **האי מאי** לא גרסינן: **צשלמא**

למ"ד כו'. המקשה סיומי מסיים למילתיה ומפרש קושייתו צשלמא מאן דמוקי פלוגתייהו צב' כיסין דהיינו כדומיא דמתני' דהוו שני

גוזות כריך לשנויי דתקום מתני' כרבנן מהאי טעמא הואיל ועשויון לדרות אל"ל למ"ד צשני כיסין מודו רבנן השתא למה לי לשנויי

משום דעשויון לדרות הא צשני כיסים נמי הכי קאמרין: **השפא ומה כו'** לא גרסינן אל"ל ה"ג אל"ל למ"ד צבים אחד מחלוקם

אצל צשני כיסים דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל השפא למה לי לשנויי עלה האמר צשני כיסים לא פליגי. וחד מהני רבנן או רבי

יוחנן או רבי אלעזר אוקמה הכי ולעיל אמאי שנו תרוייהו הואיל ועשויון לדרות: **אמר רב אשי הלא בגוזלות כו'**. מ"ד צבים אחד מחלוקת צשני

כיסין כעין כיס אחד קאמר דהיינו שני כיסין מקושרין ודקאמר אצל צשני כיסין דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל בשאין מקושרין ומתני' אפי'

צגוזות מקושרין משמע דהנותרין מותרין ולא אמרי' אותן שזמן נטלו כולם ואלו אחרים הלבך אי לא דשאי גוזלות הואיל ועשויון לדרות

לא הוה מתוקמא כרבנן דהא צביסים מקושרין אמרי רבנן הכל חולין. והשמא אגב האי שניא מתוקמא שפיר כרבנן דגוזלות דמדדין

מנתחי אהדדי ואיכא למתלי